

Arrest

**nr. 182 304 van 15 februari 2017
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 3 februari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 januari 2017.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DE BLOCK, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 18 december 2016 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 22 december 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd gehoord op 13 januari 2017.

1.3. Op 19 januari 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(...)

A. Feitenrelaas

U, een Palestijn van Arabische origine, verklaarde afkomstig te zijn uit Gaza. U woonde tot 1999 in Jabaliya en verhuisde vervolgens naar Gaza-stad (al Janubi). U woonde samen met uw ouders, broers en zussen. Uw familie zijn oorspronkelijke inwoners van Gaza. Jullie zijn niet geregistreerd bij UNRWA. U beëindigde uw middelbaar onderwijs en startte in 2002 uw universitaire opleiding – management - aan de Al Quds-universiteit. U maakte uw studies niet af en van eind 2004 tot 2008 werkte u met een vriend in diens kapsalon. Vervolgens begon u als verkoper en beheerder te werken in een boekenwinkel. U verliet Gaza in 2011 op zoek naar een beter leven en u reisde naar Dubai. U poogde meermaals tevergeefs een verblijfsvergunning in Dubai te verkrijgen. U leerde in Dubai in 2011 uw huidige echtgenote, L.(...) F.(...) K.(...), een Syrische van Arabische origine, kennen. Zij was voorheen woonachtig in Saoedi-Arabië maar ontvluchtte met haar drie kinderen het land na het overlijden van haar eerste echtgenoot en dit om haar voormalige schoonfamilie de kinderen wilde afnemen. U huwde op 17 april 2012 officieel met L.(...) in Egypte en jullie kregen samen nog twee dochters, B.(...) en T.(...). Na jullie huwelijk keerden jullie terug naar Dubai. Uw echtgenote verkreeg wel een verblijfsvergunning in Dubai. In 2015 slaagde u er, middels het betalen van een som geld, een jaarlijks te vernieuwen verblijfsvergunning te verkrijgen. Toen u uw vergunning na een jaar wilde verlengen, kreeg u te horen dat er een fout was met uw vergunning en dat deze niet kon verlengd worden. Jullie zouden het advies gekregen hebben hiertegen in beroep te gaan. Daar u ondertussen ook een bevel had gekregen het grondgebied te verlaten en geen problemen wilde, verliet u Dubai en ging naar Egypte. Uw echtgenote en kinderen bleven in Dubai en startten de beroepsprocedure inzake uw verblijfsvergunning op. Daar de Egyptische autoriteiten u vroegen om ook het Egyptisch grondgebied te verlaten, zou u op 16 juni 2016 naar Gaza zijn teruggekeerd en ging terug bij uw ouders wonen. Op 29 juni 2016 was u met uw vader op weg naar jullie wagen toen jullie vier gemaskerde personen op de parking een caravan zag installeren. Jullie stapten op de mannen af en vroegen wat ze aan het doen waren. Hierop gaven de mannen aan dat ze van Hamas waren en die caravan daar plaatsten in het kader van de veiligheid. Uw vader repliceerde dat zij daar niets te zoeken hadden en dat hij hen ervan verdacht wapens te verstoppen en / of een tunnel te verbergen onder de caravan. Er zou een discussie ontstaan zijn waar ook andere burens op af kwamen. Jullie probeerden de Hamas-leden te overtuigen hun werkzaamheden op de parking te staken maar tevergeefs. Uw vader zou uiteindelijk hebben aangegeven dat hij hen kost wat kost zou verhinderen en hierop zou hij door een van de Hamas-leden op de grond zijn geduwd. U zou hierop het betrokken Hamas-lid geslagen hebben waarop uzelf vervolgens door de overige Hamas-leden zou zijn aangevallen. De burens zouden tussenbeide gekomen zijn en u zou er uiteindelijk in geslaagd zijn weg te vluchten. U verstopte zich in de parking van een nabijgelegen gebouw terwijl de Hamas-leden naar u op zoek gingen. Met de hulp van een kennis zou u naar de woning van een vriend zijn gebracht. U contacteerde uw ouders en vernam dat uw vader in orde was. Op 30 juni 2016 zou uw vader u laten weten hebben dat een oproepingsbrief van de veiligheidsdiensten voor u was verstuurd. Uw oom zou zich, als uw raadsman, in uw plaats hebben aangemeld en vernomen hebben dat de zaak naar het parket zou worden doorgestuurd en dat u werd beschuldigd van het hinderen van de veiligheidsdiensten bij het uitoefenen van hun functie en het slaan van een agent in functie. U zou vervolgens overal gezocht zijn door Hamas en de politie. Op 2 juli 2016 werd u gecontacteerd door een onbekend persoon die er mee dreigde u iets aan te doen omdat u “één van hun mensen” had aangevallen. Uit vrees te worden opgepakt en mishandeld verliet u op 12 juli 2016 Gaza en reisde, via de luchthavens van Caïro en Istanbul, naar België waar u op 18 december 2016 aankwam en diezelfde dag een asielaanvraag indiende.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer : een kopie van uw identiteitskaart, een kopie van de eerste pagina van uw paspoort, uw geboorteakte, een kopie van uw huwelijksakte, een kopie van de eerste pagina van het paspoort van uw dochtertje T.(...), een kopie van de eerste pagina van het paspoort van uw dochtertje B.(...), uw diploma middelbaar onderwijs , voorzien van een Engelse vertaling. Na uw gehoor liet u via uw advocaat nog een schrijven van uw sociaal assistente toevoegen aan uw dossier.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Overeenkomstig de UNHCR Revised Note on the Applicability of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees van oktober 2009 vallen evenwel enkel volgende

categorieën van UNRWA-Palestijnen onder het toepassingsgebied van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie: (1) Palestijnen die “Palestina Vluchtelingen” zijn in de zin van Resolutie 194 (III) van de Algemene Vergadering van 11 december 1948 en daarop volgende resoluties van de Algemene Vergadering, en die, ingevolge het Arabisch-Israëliësch conflict van 1948, ontheemd zijn uit dat deel van het mandaatgebied Palestina dat later de staat Israël werd, en die in de onmogelijkheid verkeren om terug te keren; (2) Palestijnen die “ontheemde personen” zijn in de zin van Resolutie 2252 (ES-V) van 4 juli 1967 van de Algemene Vergadering en de daarop volgende VN-resoluties, en die, ingevolge het Arabisch-Israëliësch conflict van 1967 ontheemd zijn uit Palestijnse gebied dat sinds 1967 bezet wordt door Israël en die niet in de mogelijkheid verkeren om terug te keren; (3) MNR Family Members; en (4) Non-refugee wives.

Daar u volgens uw verklaringen niet bij de UNWRA geregistreerd staat als Palestina Vluchteling, en u gezien het feit dat uw familie oorspronkelijk afkomstig is uit Gaza noch als MNR Family Member of ontheemde Palestijn van 1967 (zie CGVS p. 9) beroep kan doen op de bijstand van de UNWRA valt u niet onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg werd uw asielaanvraag verder onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Er dient te worden op gemerkt dat u er niet in geslaagd bent het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel van een reëel risico voor het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de defintie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

U verklaarde Gaza te hebben verlaten uit vrees te worden opgepakt en mishandeld omdat u een Hamas-lid zou hebben gehinderd in zijn werk en hebben geslagen. Om redenen die hieronder duidelijk zullen worden uiteengezet, moet worden vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan uw asielaanvraag en vluchtmotieven.

Vooreerst is het weinig waarschijnlijk dat uw vader op 29 juni 2016 de vier gemaskerde mannen zou hebben aangesproken op hun bezigheden en hen vlakaf, nadat ze zich als Hamas-leden kenbaar maakten, zou hebben meegedeeld dat hij hen ervan verdacht wapens te verbergen en een tunnel te graven én duidelijk maakte dat zij hun werkzaamheden moesten stopzetten (zie CGVS p. 19-21). Blijkt immers dat uw vader, die reeds zijn hele leven in Gaza woont, voorheen nooit gemaskerde mannen / Hamas-leden op straat aansprak en kritiek uitte op hun activiteiten (zie CGVS p. 27). Waarom uw vader dan eind juni 2016 plots wel de gemaskerde mannen aansprak én hen duidelijk maakte dat hij kost wat kost zou verhinderen dat ze hun activiteiten konden verderzetten, is geenszins duidelijk (zie CGVS p. 21). Rekening houdende met het harde optreden van Hamas-leden ten aanzien van tegenstanders, zoals duidelijk blijkt uit de beschikbare informatie, kan worden verwacht dat uw vader zich gedeisd zou houden en zeker niet in het vizier van Hamas zou willen lopen. Uzelf kan ook geen duidelijke verklaring geven voor uw vaders reactie op 29 juni 2016. Zo haalde u aan dat uw vader heel slechte ervaringen had met Hamas in de periode dat een Hamas-kantoor op de 10de verdieping van jullie appartementsgebouw gevestigd was (zie CGVS p. 19, 20, 21 en 27). Uw vader zou meermaals aan de verantwoordelijke van het Hamas-kantoor gevraagd hebben om zijn kantoor te verplaatsen, wat zorgde voor wrijvingen. U gevraagd wat er dan precies gebeurde, moet u echter het antwoord schuldig blijven en uiteindelijk moet u toegeven dat uw vader toen eigenlijk niets meemaakte (zie CGVS p. 20). U dan ook gewezen op het feit dat u eerder verklaarde dat uw vader eigenlijk niets meemaakte in de periode dat het Hamas-kantoor in jullie gebouw gevestigd was en vervolgens nogmaals gevraagd welke “slechte ervaringen” u dan wel bedoelt, ontwijkt u de vraag volledig (zie CGVS p. 27). Dat uw vader aldus omwille van zijn (vroegere) slechte ervaringen met Hamas niet anders kon dan zich tegen hen en hun activiteiten uit te spreken op 29 juni 2016, kan niet worden volgehouden. Anderzijds, indien uw vader daadwerkelijk voordien al heel slechte ervaringen had met Hamas, mag het eens te meer verbazen dat hij hen dan op 29 juni 2016 zou hebben aangesproken en vlakaf zou hebben kenbaar gemaakt dat hij niet akkoord was met hun manier van werken. Dat Hamas uw vader bovendien tot op heden ongemoeid laat en hij persoonlijk, sinds 29 juni 2016, ook geen enkel probleem heeft gekend, doet eens te meer afbreuk aan uw beweringen over uw vaders optreden op 29 juni 2016.

Uw geloofwaardigheid wordt voorts nog bijkomend ondermijnd door een aantal vastgestelde ongerijmdheden tussen uw opeenvolgende verklaringen. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u op 29 juni 2016 zag hoe Hamas-leden materiaal in een tunnel verborgen en vervolgens een caravan neerzetten om de tunnel te verbergen (zie vragenlijst CGVS vraag 5 – handgeschreven bladzijde). Op het CGVS verklaarde u daarentegen dat jullie enkel zagen dat gemaskerde personen een caravan aan het installeren waren en dat jullie vermoeden dat deze gebruikt

werd om een tunnel te verbergen en wapens te verstoppen (zie CGVS p. 19 en 27). U geconfronteerd met deze bevinding, ontkende u enkel dergelijke verklaringen op de DVZ te hebben afgelegd (zie CGVS p. 27). Bij aanvang van uw gehoor voor het CGVS stelde u nochtans dat uw interview op de DVZ goed verlopen was, dat u verklaringen u op het einde in het Arabisch werden voorgelezen én dat alles toen correct genoteerd werd (zie CGVS p. 1 en 2).

Voorgaande doet dan ook reeds de nodige vragen rijzen bij de problemen die u persoonlijk zou hebben gekend volgend op uw vaders optreden op 29 juni 2016.

Ook volgende vaststellingen doen verder afbreuk aan de waarachtigheid van uw relaas. U verklaarde dat op 30 juni 2016 een oproepingsbrief voor u bij uw ouders thuis werd afgegeven. U ging zich niet zelf aanmelden maar u vernam via uw oom – die optrad als uw raadsman – dat u werd beschuldigd van het slaan van een lid van de veiligheidsdiensten en het hinderen van een lid van de veiligheidsdiensten bij het uitoefenen van zijn werkzaamheden. Een oplossing bleek niet mogelijk en uw advocaat vernam dat uw zaak naar het parket zou worden doorgestuurd (zie CGVS p. 23 en 24). U blijkt echter geen idee te hebben over het verloop van uw procedure en de actuele stand van zaken. U heeft zelfs geen idee of uw dossier daadwerkelijk werd doorgestuurd naar het parket en u moet toegeven dat u hiernaar geen enkele navraag heeft gedaan (zie CGVS p. 25). Dit is niet aannemelijk. Evenmin blijkt u te weten of u op heden al bent veroordeeld. U merkt hier op dat u niets hoorde van uw ouders en dat ze het wel zouden laten weten als er iets was. Later stelt u echter dat het mogelijk is dat uw ouders het u niet zouden vertellen (zie CGVS p. 25 en 26). Dit houdt geen steek. Gezien het belang om zo duidelijk en gedetailleerd mogelijke informatie te verschaffen tijdens uw asielpcedure kan geenszins worden ingezien waarom uw ouders u niet van alle nodige relevante zaken, waaruit het risico voor u kan blijken, op de hoogte zouden brengen. Dit terzijde, zoals hierboven aangebracht heeft u zelf ook geen doorgedreven pogingen ondernomen duidelijke informatie te verkrijgen, terwijl u nochtans wel degelijk de mogelijkheid had om via uw oom – uw raadsman – accuraat te worden ingelicht. U blijkt voorts ook geen idee te hebben over de precieze bestraffing die u boven het hoofd hangt en ook hiernaar heeft u op geen enkel moment geïnformeerd (zie CGVS p. 26). Nochtans betreft het ook hier weer informatie die u makkelijk via uw oom kon verkrijgen. Tot slot moet worden vastgesteld dat u tot op heden geen enkel overtuigend en tastbaar begin van bewijs kan voorleggen ter staving van uw beweringen over de procedure die tegen u zou zijn gestart. U verklaarde dat uw advocaat de oproepingsbrief moest afgeven toen hij zich op 30 juni 2016 in uw plaats ging aanmelden. Dat uw oom, in zijn hoedanigheid van advocaat, geen enkel ander tastbaar stuk zou kunnen verkrijgen ter staving van uw zaak, is niet aannemelijk. Blijkt evenwel dat u ook hiernaar niet heeft gevraagd. U stelde tijdens het gehoor dat u uw oom hieromtrent zou contacteren (zie CGVS p. 25). Tot op heden heeft u het CGVS geen enkel tastbaar begin van bewijs overhandigd noch een reden gegeven die uw onvermogen kan verschonen. Uw onwetendheid aangaande uw eigen zaak én uw nalatigheid uw terdege hieromtrent te informeren raken aan de kern van uw relaas en hollen uw geloofwaardigheid eens te meer uit.

De vaststellingen dat u tot slot legaal, met uw eigen paspoort, Gaza verliet via de Rafah-grenspost zet de waarachtigheid van uw beweringen bijkomend op de helling. Gezien Hamas de controle heeft over de Rafahgrenspost, is het geenszins aannemelijk dat u, indien u daadwerkelijk door Hamas wordt gezocht, het risico zou nemen om legaal te vertrekken. Dat u bovendien probleemloos Gaza kon uitreizen, wijst er eens te meer op dat gaan geloof kan worden gehecht aan uw beweringen te worden gezocht door Hamas. U verklaarde hierbij dat uw oom eerst heeft gecheckt op u ergens geseind stond dan wel gezocht werd. Waar of bij wie uw oom die informatie zou gehaald hebben, kon u echter niet zeggen (zie CGVS p. 28). Kan hier nog worden opgemerkt dat het loutere feit dat uw oom hier expliciet naar zou vragen, toch ook al een risico inhoudt temeer daar hij mogelijks hiermee nét de aandacht vestigt op uw vlucht uit Gaza. Dat u hoe dan ook ervoor koos om legaal te vertrekken en het risico nam om alsnog door Hamas aan de grenspost te worden opgepakt, haalt uw geloofwaardigheid verder onderuit.

Uit wat voorafgaat moet worden opgemerkt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw asielaanvraag. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus, in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico op ernstige schade in

de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

Uit uw verklaringen blijkt dat het appartement waar u, en uw familie tot op heden, woon(t)(de), in Gaza jullie eigendom is. Het appartement beslaat uit twee verdiepingen en bestaat uit een salon, keuken, drie badkamers en vier slaapkamers (zie CGVS p. 9). U, alsook uw broers en zussen volgden universitaire studies en deze werden door uw vader betaald (zie CGVS p. 10). U werkte voor uw vertrek uit Gaza in een boekenwinkel waar u naar eigen zeggen voldoende verdiende (zie CGVS p. 10). Uw vader is sedert de machtsovername van Hamas officieel met pensioen maar krijgt tot op heden een pensioen van 1000 à 1500\$ per maand uitbetaald. Daarnaast werkt uw vader tot op heden in bijberoep als immomakelaar waarbij hij vastgoed aankoopt en verkoopt (zie CGVS p. 13 en 14). Toen u in Dubai verbleef steunde uw vader u ook financieel. U haalde ook nog aan dat uw echtgenote het financieel wel goed heeft en voldoende middelen had om u te steunen (zie CGVS p. 8). Tot slot bleek u over voldoende financiële middelen te beschikken om uw reis naar Europa te bekostigen. U betaalde in het totaal 17.000\$ en financieerde uw reis deels zelfs deels mits de steun van uw vader (zie CGVS p. 29).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, zonder problemen kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt mede bepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen regelmatig aanslagen plegen. Het doelwit van deze aanslagen zijn de in de regio aanwezige politie en het leger. Palestijnen uit de Gazastrook worden hierbij niet gevisieerd, maar de organisatie van het busvervoer wordt wel bemoeilijkt door de veiligheidssituatie in deze zone. De pendeldiensten worden namelijk in functie van de veiligheidssituatie in het gebied, en bijgevolg op onregelmatige tijdstippen, georganiseerd.

In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds de dubbele aanslag van 24 oktober 2014 een vijftiwintigtal keer open geweest, telkens voor een periode van één of meerdere dagen. Specifiek voor wat het jaar 2016 betreft, werd de doorgang regelmatig geopend dan het voorgaande jaar. In de periode van mei tot november 2016 telkens gedurende meerdere dagen per maand, en in de maanden oktober en november steeg het aantal dagen dat de doorgang open was. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk, ook al kan die mogelijkheid tot terugkeer onderbroken zijn ten gevolge van de veiligheidssituatie in de regio waar doorgereisd moet worden.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, na de wapenstilstand van november 2012, relatief kalm was. Het jaar 2013 kende het laagste aantal burgerslachtoffers sinds 2000. Deze daling was voornamelijk toe te schrijven aan een vermindering van de vijandelikheden tussen de Palestijnse gewapende groeperingen en het Israëliësch leger.

Het jaar 2014 werd op zijn beurt gekenmerkt door een plotse en hevige uitbarsting van geweld tussen Israël en Hamas. Op 8 juli 2014 startte Israël een grootschalige militaire operatie in de Gazastrook, genaamd "Operatie Beschermde Rand". Gedurende de 51 dagen die daarop volgden, verloren meer dan 1400 Palestijnse burgers het leven, en raakten meer dan 10.000 burgers gewond. Op 26 augustus 2014 werd, via mediatie door de Egyptische autoriteiten, een staakt-het-vuren afgesloten dat voor onbepaalde tijd moet gelden. Sindsdien is de veiligheidssituatie in de Gazastrook identiek aan de situatie die het conflict voorafging. De meerderheid van de incidenten die er actueel in de Gazastrook voorkomen, vinden plaats in de zogenaamde bufferzones ("Access Restricted Areas, ARA"), alwaar Israëliëse strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is echter gering.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat er actueel geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëliëse strijdkrachten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde stukken kunnen geen ander licht werpen op voorgaande, temeer daar deze enkel uw persoonsgegevens, deze van uw dochttertjes, uw burgerlijke staat en uw middelbare schoolopleiding bevestigen en en deze stukken in voorgaande niet worden betwist. Het schrijven van uw sociaal assistente betreft een weergave van uw loutere verklaringen ter vergoelijken voor uw onvermogen bepaalde stavingsstukken nog toe te voegen aan uw dossier, niets meer en niets minder.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), geeft verzoeker vooreerst een theoretische uitzetting omtrent de beoordeling van de geloofwaardigheid van een asielrelaas, de onderzoeksplicht en samenwerkingsplicht van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, de bewijslast en het voordeel van de twijfel. Hij verwijst te dezen naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, diverse rechtsleer en rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM).

Voorts wijst verzoeker erop dat hij aantal documenten heeft weten te verzamelen om zijn verklaringen verder te staven (stuk 3 toegevoegd aan het verzoekschrift).

Daarnaast betoogt verzoeker dat de zogeheten tegenstrijdigheden, opgedoken in de respectievelijke gehoren bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, loutere nuances betreffen die geenszins aantonen dat hij geen accurate verklaringen zou hebben afgelegd of zou hebben willen afleggen. In verband met de passage over de caravan wenst verzoeker te benadrukken dat hij niet met zekerheid kan stellen dat Hamas daar wapens verborgen hield en de tunnelingang met een caravan trachtte te maskeren, maar dat hij dit met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid kon vermoeden. Dat zijn vader dermate assertief durfde te reageren tegen de leden van Hamas, vloeit volgens verzoeker geheel voort uit de wanhoop veroorzaakt door eerdere represailles van het Israëliësch leger in hun appartementsgebouw. Volgens verzoeker wilde zijn vader kostte wat het kost vermijden dat hij een doelwit zou worden van het Israëliësch leger, dit in het belang van zijn gezin. Verzoeker stelt dat zijn vader op dit moment nog steeds in gevaar is, getuige hiervan het document dat men hem onlangs toestuurde in verband met het onderzoek naar zijn zoon (stuk 3). Verzoeker voegt hieraan toe dat niet redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij via zijn oom makkelijk documenten zou kunnen bekomen. Hij werpt te dezen op dat zijn oom zich op een zeker moment meer bezig hield met het vertrek van verzoeker naar het buitenland dan met het dossier op zich *“en dat in het licht van de actuele situatie daar niet zomaar documenten van hand wisselen.”* Bovendien leeft er bij zijn oom ook angst, aldus verzoeker, die besluit dat *“het onvermogen en radeloosheid van verzoeker eenvoudigweg blijken uit zijn beweegredenen om naar België te vluchten en asiel aan te vragen.”*

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van 48/3 van de vreemdelingenwet, geeft verzoeker een theoretische uiteenzetting omtrent “daden van vervolging”, waarna hij zijn asielmotieven herhaalt, namelijk dat hij en zijn vader slaags raakten met leden van Hamas en er tot op heden nog een onderzoek loopt. Verzoeker haalt aan dat er documenten bestaan op basis waarvan hij voor 15 dagen in de gevangenis zou moeten worden gegooid en stelt dat hij het risico loopt om uiteindelijk een gevangenisstraf tussen de 2 à 3 jaar te moeten uitzitten en dat hij meer mishandelingen/foltering dreigt te moeten ondergaan. Hij loopt aldus naar eigen zeggen een reëel risico te worden vervolgd omwille van een “politieke” overtuiging.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/4 en 48/7 van de vreemdelingenwet, betoogt verzoeker dat de algemene veiligheidssituatie in Gaza dermate ernstig is dat er op zijn minst sprake is van willekeurig geweld. Verzoeker hekelt dat het Commissariaat-generaal zich sterkt met cijfers die lichte dalingen van geweld in bepaalde periodes weergeven en werpt te dezen op dat een vermindering van gevaar in bepaalde periodes niet automatisch inhoudt dat er *de facto* geen gevaar meer is. Hij wijst er in dit verband op dat het Commissariaat-generaal in de bestreden beslissing zelf stelt dat de situatie in de Gazastrook erbarmelijk kan zijn, zoals ook blijkt uit rapporten van onder andere Human Rights Watch en UNRWA. Het Commissariaat-generaal heeft bovendien geen rekening gehouden met het gegeven dat zijn familie, dus ook zijn vader, ondertussen het land ontvluchtte naar Egypte, aldus verzoeker, die stelt dat hij bijgevolg ernstig geraakt wordt in de “voldoende middelen” waarvan het Commissariaat-generaal gewag maakt in de bestreden beslissing, dat zijn situatie op dit moment allermindst als behoorlijk kan worden omschreven en dat hij niet over de middelen beschikt om zichzelf te beschermen tegen de algemene situatie in zijn land van herkomst.

2.4. In een vierde middel, afgeleid uit de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), voert verzoeker aan dat hij problemen heeft met zijn ruggengraat en dat bovendien zijn familie recentelijk vluchtte naar Egypte. Hij betoogt: *“Overwegende de mensenrechtenrapporten over Gaza die stellen dat indien verzoeker uiteindelijk terug naar diens land van herkomst zou worden gestuurd, hij onder meer aan het volgende zal worden blootgesteld :*

- (i) structurele werkeloosheid en armoede;*
- (ii) inadequate huisvesting;*
- (iii) discriminatie;*
- (iv) schending van gezondheidsrechten;*
- (v) schending van mensenrechten;*
- (vi) geen toegang tot gezondheidszorg;*
- (vii) onmenselijke behandeling.*
- (viii) foltering*
- (ix) onadequate steun van UNWRA*

Dat de middelen van verzoeker dan ook volledig ontoereikend zullen zijn en hij op generlei manier zal kunnen wapenen tegen de precaire situatie in zijn land van herkomst.

Dat de ondersteuning door hulporganisaties in het geval van verzoeker onbestaand is. (...)

Dat hij bovendien mogelijks zal worden blootgesteld aan foltering en zal worden gevangengenomen.”

2.5. In een vijfde middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet, laat verzoeker gelden als volgt: *“Overwegende dat de bestreden beslissing geen vluchtalternatief voorstelt maar stelt: “Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.”*

(...)

Dat de bestreden beslissing oppert dat de situatie in Gaza niet geheel veilig is doch algemeen redelijk kan zijn in sommige specifieke omstandigheden.

Dat dergelijke stelling onder geen enkel beding zekerheid biedt voor de specifieke situatie van verzoeker.

Dat verzoeker er geen baat bij heeft te weten dat het willekeurig geweld waarvan ontegensprekelijk sprake is in Gaza op sommige momenten in de tijd van mindere aard is dan op andere momenten. Dat dit het risico van blootstelling voor verzoeker op geen enkele manier inperkt.

Dat op zijn minst kon verwacht worden dat het CGVS een beter/veiliger intern vluchtalternatief had onderzocht.

Verzoeker wijst verder op het risico dat hij Gaza zal worden blootgesteld aan hoge kosten/lasten dewelke hij nooit zal kunnen dragen, gelet op zijn beperkte middelen en het vertrek van zijn familie naar Egypte. Dit mede gelet op het gegeven van de bijzonder lage werkgelegenheidsgraad.

Dat de ondersteuning door verscheidene hulporganisaties geen toereikende oplossingen zijn en zijn louter ijdele hoop.

Dat Verzoeker bovendien onterecht wordt afgeschilderd als een man met de nodige middelen in een behoorlijke situatie.

Het CGVS hield met de hierboven aangehaalde elementen geen rekening en onderzocht deze niet, noch paste ze toe op verzoeker. De door het CGVS aangehaalde elementen kunnen deze situatie en analyse niet weerleggen.

Overwegende dat zijn vrouw en kinderen alleen wonen in een ander land. Dat verzoeker niet over de middelen beschikt om hen te beschermen en bovendien ook verschillende bevelen kreeg het grondgebied te verlaten in zowel Egypte als Dubai.

Dat ongeveer 1 maand geleden is ook de rest van zijn hele familie vertrokken naar Egypte.

Uit het voorgaande blijkt dat het CGVS dus tenminste onvoldoende onderzoek gevoerd naar de concrete mogelijkheden voor verzoeker bij een eventuele terugkeer naar Gaza.”

2.6.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: twee oproepingen van Palestinian National Authority met officiële vertaling in het Engels.

2.6.2. Als bijlage aan de verweernota wordt de COI Focus *“TERRITOIRES PALESTINIENS – GAZA. Situation sécuritaire”* van 30 januari 2017 gevoegd.

2.7. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) het weinig waarschijnlijk is dat zijn vader op 29 juni 2016 de vier gemaskerde mannen zou hebben aangesproken op hun bezigheden en hen vlakaf, nadat ze zich als Hamas-leden kenbaar maakten, zou hebben meegedeeld dat hij hen ervan verdacht wapens te verbergen en een tunnel te graven én duidelijk maakte dat zij hun werkzaamheden moesten stopzetten, verzoeker geen valabele verklaring geeft voor dit gedrag van zijn vader, zoals wordt toegelicht, rekening houdend met het harde optreden van Hamas-leden ten aanzien van tegenstanders, integendeel kan worden verwacht dat zijn vader zich gedeisd zou houden en zeker niet in het vizier van Hamas zou willen lopen, zeker indien hij voordien al heel slechte ervaringen met Hamas zou hebben gehad, en ook het feit dat Hamas zijn vader tot op heden ongemoeid laat en hij persoonlijk sinds juni 2016 geen enkel probleem heeft gekend eens te meer afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn beweringen over zijn vaders optreden op 29 juni 2016, (ii) hij ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij op 29 juni 2016 zag hoe Hamas-leden materiaal in een tunnel verborgen en vervolgens een caravan neerzetten om de tunnel te verbergen, terwijl hij op het Commissariaat-generaal verklaarde dat zij enkel zagen dat gemaskerde personen een caravan aan het installeren waren en dat zij vermoedden dat deze gebruikt werd om een tunnel te verbergen en wapens te verstopten, (iii) hij via zijn advocaat vernam dat zijn zaak naar het parket zou worden doorgestuurd, doch hij geen idee heeft over het verloop van zijn procedure, de actuele stand van zaken, of hij op heden al is veroordeeld en de bestraffing die hem boven het hoofd hangt, hij hiernaar ook geen enkele navraag heeft gedaan terwijl hij nochtans de mogelijkheid had om via zijn oom – zijn raadsman – accuraat te worden ingelicht en hij geen enkel overtuigend en tastbaar begin van bewijs kan voorleggen ter staving van zijn beweringen over de procedure die tegen hem zou zijn gestart, (iv) hij blijkens zijn verklaringen legaal, met zijn eigen paspoort, Gaza verliet via de Rafah-grenspost, hetgeen de waarachtigheid van zijn beweringen bijkomend op de helling zet, (v) nergens uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of

ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaat die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en hij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar de Gazastrook persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende' behandeling loopt zodat er niet kan worden aangenomen dat hij in een menssonwaardige situatie zou terechtkomen indien hij zou terugkeren naar de Gazastrook, (vi) uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook na een verblijf in het buitenland zonder problemen kunnen terugkeren naar dit gebied en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij UNRWA, dat het niet langer vereist is om een transitvisum aan te vragen bij de Egyptische ambassade en dat de grensovergang te Rafah in de periode van mei tot november 2016 telkens gedurende meerdere dagen per maand geopend was, (vii) uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in de Gazastrook blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en (viii) de door hem neergelegde stukken enkel zijn persoonsgegevens, deze van zijn dochtertjes, zijn burgerlijke staat en zijn middelbare schoolopleiding bevestigen, gegevens welke niet worden betwist en het schrijven van zijn sociaal assistente slechts een weergave betreft van zijn loutere verklaringen voor zijn onvermogen bepaalde stavingstukken nog toe te voegen aan zijn dossier.

2.8. De Raad merkt vooreerst op dat aan verzoekers identiteit en (oorspronkelijke) afkomst uit de Gazastrook in de bestreden beslissing op zich niet wordt getwijfeld.

Artikel 55/2, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat *“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. (...)”*.

Artikel 1D van het vluchtelingenverdrag bepaalt: *“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke redenen ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”*.

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoonbaar aan de hand van documenten en ook niet beweert (administratief dossier, stuk 4, p. 9) dat hij de bescherming en de bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, in het bijzonder de UNRWA geniet. Ook in het verzoekschrift wordt overigens uitdrukkelijk bevestigd dat verzoeker niet UNRWA-geregistreerd is. Artikel 1D van het vluchtelingenverdrag is derhalve niet van toepassing zodat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op correcte wijze de asielaanvraag van verzoeker heeft onderzocht op grond van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève (cf HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, 2010, <http://curia.europa.eu>). De argumentatie in het verzoekschrift waar wordt uiteengezet *“Dat de familie van verzoeker tussen 2003 en 2004 beroep deed op steun van UNWRA, doch deze steun hen werd geweigerd.*

Dat de ratio legis van artikel 1D eruit bestond een bijzondere verhoogde bescherming te geven aan Palestijnse vluchtelingen. Dit bovenop de erkenning als vluchteling van Palestijnse vluchtelingen door de internationale gemeenschap. Dat in bepaalde gevallen, zoals in casu het geval van verzoeker, aangezien hij zowel de vluchtelingenstatus wordt geweigerd en buiten het toepassingsgebied van art. 1D volledig door de mazen van het net dreigt te vallen.

Dat bovendien de steun van UNWRA tegenwoordig ontoereikend is in bepaalde gevallen.” is *in casu* dan ook niet dienstig.

2.9. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet verzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid

uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, hetgeen *in casu* niet het geval is zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Waar verzoeker er onder verwijzing naar het arrest van het Hof van Justitie van 22 november 2012 (M.M. tegen Ierland C-277/11) op wijst dat het Commissariaat-generaal een actieve samenwerkingsplicht heeft, herhaalt de Raad dat de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Verzoeker gaat er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn geen synoniem van "gedeelte bewijslast" is, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de asielzoeker rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid Kwalificatierichtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de asielzoeker is gelegd. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de asielzoeker om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn asielaanvraag spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoeker om alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn asielaanvraag aan te reiken en de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten. Zo verzoeker nog verwijst naar het arrest *Singh et autres c. Belgique* van 2 oktober 2012 van het EHRM, waarin België veroordeeld werd in een zaak van Sikhs die als afgewezen asielzoekers naar Moskou dreigden te worden teruggestuurd, merkt de Raad op dat dit arrest er enkel op wijst dat de nationale asielinstanties, wanneer er twijfels bestaan omtrent de voorgehouden nationaliteit en verblijfplaatsen van een asielzoeker en deze asielzoeker vervolgens documenten aanbrengt die deze twijfels zouden kunnen wegnemen, de plicht hebben deze documenten te onderzoeken om zo meer zekerheid te verkrijgen over het al dan niet bestaan van een risico blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden handeling voor betrokkenen in hun land van herkomst. Verzoeker gaat er na een selectieve lezing van voormeld arrest echter aan voorbij dat zijn asielaanvraag niet werd afgewezen omwille van twijfels omtrent diens voorgehouden nationaliteit en verblijfplaats, doch wel omdat de door hem aangevoerde vervolgingsfeiten ongeloofwaardig werden bevonden.

2.10. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inderdaad slechts vaststellen dat verzoekers relaas als begin van bewijs elke positieve overtuigingskracht ontbeert.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft.

Immers, met de argumentatie in het verzoekschrift dat hij niet met zekerheid kan stellen dat Hamas wapens verborgen hield en de tunnelingang met een caravan trachtte te maskeren, maar dat hij dit met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid kon vermoeden, vermag verzoeker geen afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen waar in de bestreden beslissing het volgende wordt uiteengezet: *"Uw geloofwaardigheid wordt voorts nog bijkomend ondermijnd door een aantal vastgestelde ongerijmdheden tussen uw opeenvolgende verklaringen. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u op 29 juni 2016 zag hoe Hamas-leden materiaal in een tunnel verborgen en vervolgens een caravan neerzetten om de tunnel te verbergen (zie vragenlijst CGVS vraag 5 – handgeschreven bladzijde). Op het CGVS verklaarde u daarentegen dat jullie enkel zagen dat gemaskerde personen een caravan aan het installeren waren en dat jullie vermoeden dat deze gebruikt werd om een tunnel te verbergen en wapens te verstoppen (zie CGVS p. 19 en 27). U geconfronteerd met deze bevinding, ontkende u enkel dergelijke verklaringen op de DVZ te hebben afgelegd (zie CGVS p. 27). Bij aanvang van uw gehoor voor het CGVS stelde u nochtans dat uw interview op de DVZ goed*

verlopen was, dat u verklaringen u op het einde in het Arabisch werden voorgelezen én dat alles toen correct genoteerd werd (zie CGVS p. 1 en 2)." In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift betreffen deze tegenstrijdigheden geenszins "nuances" doch raken ze aan de kern van verzoekers relaas, zodat de commissaris-generaal op goede gronden oordeelt dat de vastgestelde tegenstrijdigheden bijdragen aan de ongeloofwaardigheid van de door verzoeker uiteengezette vluchtmotieven.

Het is de Raad voorts niet duidelijk op welke wijze verzoeker met het betoog *"Dat verder zijn vader dermate assertief durfde te reageren tegen de leden van Hamas, dit geheel voorvloeiend uit de wanhoop veroorzaakt door eerdere represailles van het Israëlisch leger in hun appartementsgebouw. Dat zijn vader kostte wat het kost wou vermijden - naar de toekomst toe - een doelwit te gaan worden van het Israëlisch leger, dit in het belang van zijn gezin."* meent een plausible verklaring te kunnen bieden voor de reactie van zijn vader. Er kan immers niet worden ingezien waarom men zich zekere problemen met Hamas op de hals zou halen teneinde mogelijke, hypothetische problemen in de toekomst met het Israëlische leger proberen te vermijden.

Met de stelling *"dat in het licht van de actuele situatie daar niet zomaar documenten van hand wisselen."* en dat zijn oom zich op een zeker moment meer bezig hield met het vertrek van verzoeker naar het buitenland dan met het dossier op zich, brengt verzoeker voorts geen aanvaardbare verklaring bij voor zijn totale gebrek aan initiatief om informatie te vergaren over de evolutie van de door hem voorgehouden problemen. De Raad benadrukt van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen en om documenten te verzamelen die zijn relaas ondersteunen. Dat verzoeker zich niet de minste moeite heeft getroost om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen, wijst naar het oordeel van de Raad op een manifest gebrek aan interesse en doet dan ook verder afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging. In zoverre verzoeker ter vergoelijking van het gebrek aan informatie en documenten nog opwerpt dat ook zijn oom angstig is, dient te worden vastgesteld dat deze angst zijn oom nochtans niet heeft verhinderd om op te treden als verzoekers raadsman en om hem te vertegenwoordigen in de zaak die tegen hem zou lopen.

Waar verzoeker nog stelt dat er documenten bestaan op basis waarvan hij voor 15 dagen in de gevangenis zou moeten worden gegooid, dat hij het risico loopt om uiteindelijk een gevangenisstraf tussen de 2 à 3 jaar te moeten uitzitten en dat hij meer mishandelingen/foltering dreigt te moeten ondergaan zodat hij een reëel risico loopt te worden vervolgd omwille van een "politieke" overtuiging, en dat zijn familie, waaronder zijn vader, ongeveer een maand geleden naar Egypte gevlucht is, kan de Raad slechts vaststellen dat hij zich beperkt tot loutere beweringen die op geen enkele wijze worden gestaafd.

Voor het overige blijft verzoeker in wezen slechts steken in het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden asielmotieven, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het minimaliseren van de vaststellingen van de bestreden beslissing, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten waar wordt geoordeeld dat hij er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken. Het geheel van deze motieven blijft dat ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.11. Ook de door verzoeker bijgebrachte documenten zijn niet van dien aard dat ze zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen.

De in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zijn niet dienend voor de beoordeling van de feiten die aan de grondslag liggen van verzoekers asielaas.

Wat betreft de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde convocaties, wijst de Raad er vooreerst op dat deze stukken niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals voorgeschreven door artikel 8 van het Procedurereglement voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Voorts moet het bevreemdend worden geacht dat verzoeker thans bij machte blijkt te zijn de oproepingsbrief dd. 30 juni 2016 voor te leggen terwijl hij ten overstaan van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat zijn advocaat deze

oproepingsbrief moest afgeven toen hij zich in zijn plaats ging aanmelden, reden waarom hij de convocatie niet kon voorleggen ter staving van zijn asielaanvraag (administratief dossier, stuk 4, p. 25). Verzoeker voegt aan het verzoekschrift tevens een oproepingsbrief dd. 5 augustus 2016. Nochtans maakte hij tijdens zijn gehoor door het Commissariaat-generaal geen enkele melding van een tweede oproepingsbrief. Van verzoeker mag echter worden verwacht dat hij ook deze tweede oproeping zou hebben vermeld zo dit feit op enige waarheid zou berusten. De Raad acht het overigens volstrekt ongeloofwaardig dat Hamas, die in 2007 het bestuur over de Gazastrook overnam, documenten met een hoofding van de Palestijnse Autoriteit zou afleveren. Dat de door verzoeker bijgebrachte stukken een dergelijke hoofding bevatten doet dan ook ernstige twijfels rijzen van de authenticiteit van deze documenten. Aan voorgelegde documenten kan overigens slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* allerm minst het geval is gebleken. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

2.12. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, besluit de Raad dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering als zou hij op 16 juni 2016 naar Gaza zijn teruggekeerd en aldaar problemen met Hamas hebben gekend.

2.13. Daarenboven dient te worden vastgesteld dat, waar verzoeker in het verzoekschrift wijst op de algemene veiligheidssituatie en de erbarmelijke leefomstandigheden in de Gazastrook, verzoeker geen overtuigende, originele documenten bijbrengt die zijn (recente) afkomst uit Gaza op afdoende wijze aantonen.

Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat hij Gaza reeds in oktober 2011 verliet en naar Dubai reisde, waar hij de daaropvolgende jaren verbleef. Hij leerde er ook zijn echtgenote kennen, met wie hij in 2012 huwde in Egypte. Na zijn huwelijk keerden verzoeker en zijn echtgenote terug naar Dubai. Zij kregen samen twee dochters die in Dubai zijn geboren. Verzoeker en zijn gezin woonden samen in "Dubai Marina", in een eigendom van zijn echtgenote, die in 2013 een eigen winkel begon. (gehoorverslag, p. 5 en 6)

Verzoeker beweert dat hij meermaals tevergeefs poogde een verblijfsvergunning in Dubai te verkrijgen, dat zijn echtgenote wél een verblijfsvergunning had in Dubai, dat hijzelf er in 2015 middels betaling in slaagde een jaarlijks te vernieuwen verblijfsvergunning te verkrijgen, dat deze vergunning een jaar later echter niet verlengd kon worden, dat hij vervolgens Dubai verliet en dat zijn echtgenote en kinderen in Dubai bleven en de beroepsprocedure inzake zijn verblijfsvergunning opstartten.

Niet alleen acht de Raad deze verklaringen ten zeerste twijfelachtig, daarenboven dient te worden vastgesteld dat verzoeker in gebreke blijft ook maar enig document neer te leggen in verband met de verblijfsstatus van hem en zijn echtgenote en kinderen in Dubai. Zo legt hij de verblijfsvergunning van zijn echtgenote niet neer en heeft hij geen bewijzen van de herhaalde aanvragen die zouden zijn ingediend om zijn verblijf in Dubai te regelen, noch van de weigeringsbeslissingen die ten aanzien van hem zouden zijn genomen. Ook beweert hij dat zijn verblijfsvergunning in augustus 2016 ook in de beroepsprocedure werd geweigerd. Hij stelt hiervan evenwel geen documenten te hebben omdat hij "er niet aan gedacht had dat nodig te hebben". Erop gewezen dat dit nochtans van belang is omdat dit aantoonde dat hij dan effectief geen alternatief heeft in Dubai, beloofde verzoeker zijn best te doen documenten in dit verband te bezorgen (administratief dossier, stuk 4, p. 4), hetgeen hij echter heeft nagelaten te doen. Evenmin brengt verzoeker enig bewijs bij van zijn verlopen verblijfsvergunning in Dubai. Hij beweert dat hij zijn paspoort, met hierin de sticker van de verblijfsvergunning, heeft verscheurd (administratief dossier, stuk 12, vragenlijst CGVS en verklaring DVZ, vraag 24 en stuk 4, p. 7). Het paspoort, waarvan een fotokopie van de eerste pagina met de persoonsgegevens werd toegevoegd aan het administratief dossier, werd evenwel afgeleverd te Ramallah op 10 oktober 2016. Aangezien verzoeker blijkens zijn verklaringen Dubai heeft verlaten op 16 juni 2016 omdat zijn verblijfsvergunning was verlopen en deze niet kon worden verlengd, kan dit zeer recent afgeleverde paspoort aldus onmogelijk verzoekers verlopen verblijfsvergunning hebben bevat.

Zelfs zo enig geloof zou worden gehecht aan verzoekers bewering als zou hij het paspoort waarmee hij reisde in het vliegtuig hebben verscheurd, dient erop gewezen dat uit zijn verklaringen blijkt dat zijn echtgenote hiervan een kopie in haar bezit heeft daar ze dit nodig had in de beroepsprocedure (administratief dossier, stuk 4, p. 7). Verzoeker laat evenwel na een volledige kopie van zijn

paspoort/paspoorten voor te leggen. De Raad kan zich dan ook niet van de indruk ontdoen dat verzoeker dit paspoort/paspoorten en de erin vervatte gegevens, op basis waarvan meer duidelijkheid zou kunnen worden verschaft over zijn verblijfsstatus in Dubai, bewust achterhoudt voor de asielinstanties.

Tot slot beweert verzoeker dat het moeilijk was om zijn kinderen, die geboren zijn in Dubai, te laten registreren en dat hun geboorteaktes pas werden uitgereikt nadat hij in 2015 zijn tijdelijke verblijfsvergunning kreeg (administratief dossier, stuk 4, p. 12-13). Ook deze verklaringen kunnen echter niet worden geverifieerd daar verzoeker tevens heeft nagelaten deze geboorteaktes over te maken, niettegenstaande dit hem tijdens het gehoor uitdrukkelijk werd gevraagd.

2.14. Niettegenstaande verzoekers flagrante gebrek aan medewerking is de Raad van oordeel dat een nader onderzoek zich opdringt. De Raad wijst in dit verband op artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.*

Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.”

De parlementaire voorbereidingen inzake dit artikel stellen omtrent het begrip ‘reële bescherming’: *“Onder reële bescherming die een asielzoeker in een eerste land van asiel geniet, kan worden begrepen dat hij er een daadwerkelijke verblijfsstatus heeft, dat hij beschikt over een reële mogelijkheid tot terugkeer naar het eerste asieland en dat hij er geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikel 48/3 en 48/4 van de onderhavige wet.”* (Parl. St. Kamer 2012 - 2013, Doc 53, nr. 2555/01, p. 12).

Immers, volgens verzoeker verblijft hij sinds 2011 in Dubai. Zij echtgenote (moslima), waarmee hij officieel is gehuwd, en kinderen zijn thans in Dubai en zijn in het bezit van een verblijfstitel. Zijn kinderen zijn daar geboren en geregistreerd. Zij echtgenote bezit een eigendom in Dubai en heeft daar zelfs een winkel. Volgens verzoekers verklaringen zijn er ook geen financiële belemmeringen. De Raad ziet dan ook niet in om welke redenen verzoeker niet in de mogelijkheid zou zijn, om zijn familie te vervoegen in Dubai. In de mate verzoeker stelt dat er geen verblijftitels worden verleend aan Palestijnen en daar als reden voor suggereert de moord op M. Mabhoub, kan de Raad slechts vaststellen dat dit een blote bewering is. De Raad kan voorts slechts vaststellen dat het Commissariaat-generaal niet verder heeft onderzocht in welke mate verzoekende partij als echtgenoot van een legaal in Dubai verblijvende dame zou terug kunnen naar zijn gezin in Dubai.

Gelet op de blijvende onduidelijkheid over verzoekers verblijfsstatus in Dubai – ook ter terechtzitting volhardt hij slechts in zijn eerdere, ongeloofwaardige verklaringen in dit verband – is het voor de Raad onmogelijk om te oordelen of Dubai desgevallend als eerste land van asiel in de zin van artikel 48/5, §4 kan worden beschouwd. Aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad derhalve aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 19 januari 2017 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS